

ΚΑΠΟΤΕ... ΣΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΑ – Τα παιχνίδια μας

Κανείς δε θα μπορούσε να αμφιβάλει ότι τα παιδικά μας χρόνια στο χωριό ήταν γεμάτα από παιχνίδι και ξενοιασιά. Ποιος δεν έχει ακούσει για το «κρυφό», το «κουτσό» ή τα «μήλα» τα πιο διαδεδομένα παιχνίδια εκείνης της εποχής που παίζαμε αγόρια και κορίτσια σε κάθε σχολικό διάλειμμα! Δεν παιζόντουσαν αυτά όμως μόνο στο δικό μας χωριό αλλά σε όλη τη χώρα, με διάφορες παραλλαγές από τόπο σε τόπο. Και ίσως γι' αυτό να μην έχουν μείνει αναλλοίωτα στη μνήμη μας ως κάτι το ιδιαίτερο όπως κάποια άλλα που είχαν να κάνουν με την παιδική εφευρετικότητα ή τη μαγεία της φύσης και που παιζόντουσαν κυρίως από αγόρια, παιδιά γεμάτα ζωή, αλανιάρικα και αθώα.

Ένα τέτοιο ήταν και το «πατίνι», μια σανίδα όλη και όλη στις άκρες της οποίας είχαν στερεωθεί κάθετα δυο ξύλινοι άξονες με ρουλεμάν. Ο μπροστινός, με τη βοήθεια δύο κομματιών από ατσαλόσυρμα λειτουργούσε σαν τιμόνι. Για να δοθεί ώθηση και να αποκτηθεί η απαιτούμενη ταχύτητα κάποιος έπρεπε να σπρώχνει τον οδηγό και σε λίγο με ένα «πάμεεεεε...» να πηδά κι αυτός πάνω στη σανίδα σε ένα απονήρευτο σφιχταγκάλιασμα. Διαφορετικά θα έπρεπε να επιλέγονταν κατάλληλα κατηφορικά σημεία. Το καταλληλότερο ήταν η «μεγάλη κατηφόρα» λίγο πιο κάτω από το μαντρί του Μάνταλου που η έντονη κλήση του δρόμου έκανε το παιχνίδι ιδιαίτερα απολαυστικό. Μόνο όταν πολύ σπάνια τύχαινε να περάσει κανένα αυτοκίνητο μας έπιανε πανικός και λοξοδρομούσαμε αυτόματα προς την άκρη του δρόμου με φρένο τη σόλα των παπουτσιών μας.

Όσο όμως πιο απολαυστική τύχαινε να είναι η κατάβαση, τόσο πιο κουραστική ήταν η ανάβαση. Παρόλα αυτά, τίποτε δε μας πτοούσε και επαναλαμβάναμε για ώρες την ίδια διαδρομή αφήνοντας το αποτύπωμά μας

στη γκριζόμαυρη άσφαλτο, κάτι μακρόσυρτες άσπρες χαρακιές από τα ρουλεμάν, αναμφισβήτητο δείγμα του αστείρευτου ζήλου μας για ζωή και παιδική δράση.

Οι «σφεντόνα» πάλι, δεν ήταν τίποτε άλλο από ένα μικρό κομμάτι ξύλου σε σχήμα «Υ», τη «φούρκα», πάνω στην οποία δέναμε δύο κομμάτια από λάστιχο που ενωνόντουσαν σε μια πλατύτερη πέτσινη λωρίδα, τη «φωλιά». Ήταν πρωτίστως ένα πρωτόγονο παιδικό κυνηγητικό όπλο με το οποίο πολλές φορές παίζαμε σκοποβολή. Τοποθετούσαμε μια πέτρα στη φωλιά, τεντώναμε το λάστιχο και σημαδεύαμε άλλοτε τενκεδάκια, άλλοτε ένα φύλλο κάποιου δέντρου και σπανιότερα κάποιο πουλί. Άσσος στην κατασκευή της και στο σημάδι ήταν ο Χρόνης που είχε καθαρίσει πάμπολλα κοτσύφια. Δε λείψανε βέβαια και οι φορές που κάποιος σημάδευε - κι έριχνε - στα πόδια κάποιου άλλου από την παρέα. Έτσι, για να ανάψουν τα αίματα και να αρχίσει το ξύλο μεταξύ μας που και αυτό πολλές φορές ήταν κάτι σαν παιχνίδι.

Και πραγματικά, όταν δεν είχαμε τι να κάνουμε πηγαίναμε «να παίξουμε ξύλο» όπως λέγαμε τότε, όπου συνήθως ο μικρότερος πάντα τις έτρωγε. Το περισσότερο ξύλο έπεφτε μεταξύ του Σιδέρη και του Γιάννη του Μηνά που ήταν εξίσου χειροδύναμοι και που δε χάνανε ευκαιρία να τσακώνονται σχεδόν καθημερινά. Αν και αρχικά κάναμε εμείς οι μικρότεροι τους θεατές, δεν αργούσε να μας παρασύρει ο ζήλος και με μια ασήμαντη αφορμή αρχίζαμε κι εμείς να αλληλοσκοτωνόμαστε. Σε αυτά τα παιχνίδια δεν άργησε να εφαρμοστεί και ο πετροπόλεμος, με το Μάκη το Μηνά και το Λεωνίδα να μου έχουν ανοίξει δύο φορές το ξεροκέφαλο.

Ένα άκρως απολαυστικό, αν και αρκετά σπάνιο παιχνίδι που λίγοι ίσως θυμούνται, ήταν τα «βαρελάκια». Παιζόταν μόνο την άνοιξη που το χόρτο ήταν μαλακό και μόνο σε έντονα κατηφορικά εδάφη χωρίς εμπόδια και με σταθερή κλίση. Ήταν αρκετά δύσκολο να βρεθούν τέτοιοι χώροι, κάτι που έκανε ακόμη πιο σπάνιο αυτό το παιχνίδι. Ένας τέτοιος ήταν κάπου κοντά στην «Πουρνάρα», λίγο πιο κάτω από την εκκλησία. Ξαπλώναμε στην «κορφή», στο πάνω μέρος της πλαγιάς και αρχίζαμε με μιας να κυλιόμαστε σα σουβλιστά

αρνιά μέχρι τον «πάτο», το χαμηλότερο σημείο. Όποιος έφτανε πρώτος ήταν ο νικητής. Καθ' όλη τη διαδρομή το πρόσωπό μας βούλιαζε μέσα στο υγρό χόρτο και μεθούσαμε με τη μυρουδιά της ανοιξιιάτικης γης, η δε αίσθηση ελευθερίας που νιώθαμε ήταν ανεπανάληπτη, ανάλογη με αυτή που νιώθει κανείς όταν βουτά στην καταγάλανη θάλασσα.

Τέτοια ήταν η απόλαυση σε αυτό το πανηγυρικό και απολαυστικό καταράκλισμα που μόνο η εικόνα του δασκάλου της αυριανής «για να δούμε τι διαβάσατε χθες» χαλούσε αυτή την προσωρινή ευτυχία. Και όταν φτάναμε στον πάτο και κοιτιόμασταν μεταξύ μας ξεσπούσαμε στα γέλια με τα λασπωμένα πρόσωπα των άλλων που αντικρίζαμε, δίχως να υποψιαζόμαστε πως κάπως έτσι θα είναι και το δικό μας. Και τρέχαμε αργότερα στη βρύση του Σγάια λίγο πιο πάνω να ξεπλυθούμε γρήγορα, πριν κάποιο κακό μάτι μας δει και χαλάσει η όμορφη εικόνα μας, γιατί ήμασταν από νοικοκυρεμένα σπίτια και καλές οικογένειες, όχι γύφτικες όπως εύκολα κανείς θα νόμιζε, παρόλο που στο βάθος της γενιάς μας μπορεί να υπήρχε και ένα τέτοιο ενδεχόμενο.

Ασφαλώς αυτό το παιχνίδι ήταν και αρκετά επικίνδυνο γιατί πολλές φορές λοξοδρομούσαμε στη κατηφορική μας διαδρομή και σκοντάφταμε σε κάποια πέτρα χωμένη στο έδαφος ή πέφταμε σε κάποιον παρακείμενο βάτο. Και για αυτό ακριβώς δεν παιζόταν τόσο συχνά, μιας και δε βρίσκαμε εύκολα κατάλληλα και ακίνδυνα εδάφη για την ανάπτυξή του. Ελάχιστες φορές θυμάμαι να το παίξαμε και με πολύ λίγα παιδιά ως συμμετέχοντες.

Πέρα από τους αυτοσχεδιασμούς που αναγκαστικά καταφεύγαμε, τις περισσότερες φορές το παιχνίδι μας ήταν μέσα στη φύση κι εμείς, κυρίως τα αγόρια, ζυμωμένα μαζί της σε μια σχέση ερωτική. Ο καθημερινός εναγκαλισμός με αυτή, η μυρουδιά της σάρκας της Κανιανίτικης γης που πάνω της ακατάπαυστα κυλιόμασταν ήταν πιο ηδονική, πιο μεθυστική και από την απόκτηση του ακριβότερου παιχνιδιού που συχνά λαχταρούσαμε. Η φύση μας προσφερόταν καλότροπα και αδιαμαρτύρητα σα γυναίκα αγοραίου εφηβικού έρωτα και εμείς δε χάναμε ποτέ την ευκαιρία να την απολαύσουμε στο έπακρο.

Αν δεν υπήρχε αυτή η μαγική φύση που μας έκανε ολοκληρωτικά και παράφορα κτήμα της, αν δεν υπήρχε η ύπαιθρος με τις ρεματιές και το υγρό χώμα της γης μας που μας λάσπωνε το πρόσωπο ή οι φυλλωσιές των δέντρων να κρυβόμαστε και που μέσα τους ανοιγόταν ένας καινούριος κόσμος, όπως ακριβώς τον θέλαμε και τον πλάθαμε στη φαντασία μας, το πεδίο των παιδικών μας αναμνήσεων θα ήταν αρκετά περιορισμένο. Και εμείς τότε ίσως λιγότερο τυχεροί.

Ευλογία πραγματική που ζήσαμε ΕΚΕΙ εκείνα τα χρόνια!

Συνεχίζεται...